

svĚTLU VSTŘÍC

JINDŘICH ROHLÍK

SVĚTLU VSTŘÍC

Humor, ve kterém jde především o člověka

Série historek bez valné literární (ostatně ani jakékoliv jiné)
hodnoty

Copyright © Jindřich Rohlík, 2012

Cover © Martin Petrásek, 2012

Czech electronic edition © freetim(e)publishing s.r.o., Praha
2012

OBSAH

Osvícení	5
Politika viděti	7
Příležitost	9
Dialog s vesmírem	10
Huffman	11
Karel	13
Pravidla jízdního řádu	14
Pan učitel Hořim	17
Aristokrat	19
Holky, já mám pět	21
Pohádka o kohoutkovi a slepičce	24
Vojáci víry	26
Jiná dimenze	31
Ministryně s velkými balónky	34
To se kočkám nedělá	39
Helma	42
Tříkrát Audacht	45
Štrúdl	48
Moje Velká Masajská Rodina	50
Zubař	52
Máček!	55
Maso	59
Věčný Ambra	62
Babička a elektroměr	74
Biješ blázny?	77
Lednička	80
Kam s čípky?	88
Největší bohém	90
Komu moc?	95
Pícháte?	97
Pravidla vztahu	99
Přivezl jsem si z Ameriky mrtvou kachnu	102
Intelektuální dusno	104
Karlovy Vary	106
Krátkej komín	108
Přijímací pohovor	112
Kojidla	115
Buenos Aires	116
Prosím vás, jděte	123
Jindřich Rohlík	125

Osvícení

Osvícení – ústřední buddhistický pojem označující prožitek nirvány; pojem používaný v zenu, označující přelomový duchovní prožitek; kosmická loď z Červeného trpaslíka

Červený trpaslík – kultovní sitcom britské společnosti BBC, natočený mezi lety 1988-1999

Trpaslík – velmi malý člověk (ne dítě)

wikipedia.cz

Někteří lidé si myslí, že osvícení přichází náhle. Jiní lidé vám zase budou tvrdit, že k opravdovému osvícení se musíte dobrat pilným studiem, tvrdou prací a další všeobecnou snahou. Takovým lidem se obvykle říká *rodiče*. Osobně se kloním spíš k prvnímu názoru, protože alespoň u mě to tak bylo. Osvícení přišlo náhle a nečekaně, a to navíc v době, kdy už jsem v něj přestával doufat. Ačkoliv mám prý v dlani napsáno, že zhruba ve třiceti potkám svého životního guru (takže mi v té době, o které se tu bavíme, do osvícení zbývaly ještě necelé dva roky), přesto jsem měl za to, že jsem zkrátka ztracený případ. Jednak jsem tomu, co mám v dlani, nikdy moc nevěřil, hlavně tedy proto, že moje čára nesmrtelnosti nápadně připomíná druhotný znak Downova syndromu, a pak taky veškerá moje životní moudrost by se dala sepsat, svázat a vydat jako *Tisíc a jeden žhavý citát z amerického akčního filmu*. Prostě jsem se smířil s tím, že asi nejsem ten správný materiál na osvícení.

Vydržet a nevzdávat se! To vám říkám já.

Stalo se to jednoho docela obyčejného dne, snad až příliš obyčejného na to, že jsem měl dojít osvícení. Žádné datum, které by ten den ozvláštnilo, žádná událost, která by se dala vykládat jako znamení, snad až na to, že jsem usnul u časopisu *Probud'te se!* Bylo léto, ulice plné lidí, kteří se rozhodli, že když už musí za něčím spěchat, můžou to dělat alespoň venku na sluníčku. Seděl jsem v tramvaji a koukal z okna.

Za okny už zmíněné slunce, prach zvednutý koly aut, ten jsem ještě nezmínil, a pak taky věřící. Spousta věřících! Z čtení reklamních nápisů jsem okamžitě přešel ke čtení transparentů, které s sebou průvod v onom parném letním dni vlácel. Čtení nápisů, to je ostatně ten důvod, proč jezdím raději tramvají namísto metra, jelikož v metru jsou za okny akorát nápisy na kabelech, a ty já zpravidla nestíhám.

A pak to přišlo.

Z jejich pohledu jsem asi musel být jedna z těch tupých tváří za okny jedoucí tramvaje, jenomže to se mělo vzápětí změnit. Stálo to na jednom z transparentů. Jasně a prosté sdělení:

JEŽÍŠ JE VĚTŠÍ NEŽ BIG MAC!

Byla to jedna z těch prostých vět, které vás zasáhnou, hluboko ve vás najdou tu skoro zapomenutou odvěkou touhu, sfouknou z ní prach a vynesou ji znovu na světlo. Dnes se mi zjevila pravda. Mohu být spokojen.

Ale stejně mi to nedá spát. I s velkejma hranolkama?

Politika viděti

V poslední době mám pocit permanentního deja vu. Jako bych už všechno, co jsem mohl vidět, viděl a všechno, co jsem mohl zažít, zažil. Znamená to, že už jsem žil moc dlouho? Že už nic opravdu nového nezažiju a všechno, co ještě uvidím, už bude jenom podobné něčemu, co už jsem viděl? Tedy dalo se čekat, že se to jednou stane, ale takhle brzo? A přitom alespoň co se lidí týká, platí tohle určitě. Jako bych už potkal všechny základní typy lidí a každý další už mi jen někoho připomínal. Když někoho potkám, mám pocit, že předem vím, co řekne, vím, jak bude reagovat na to nebo ono, a mám dokonce pocit, že vím, jak se jmenuje. No tak přinejmenším vím, jak by se jmenovat měl.

A u politiků je to ještě horší. Ti mi opravdu splývají v jednu nerozlišitelnou masu. Jako kdyby existoval jenom jeden jediný a ten měl vyčerpátnou zásobu masek. Jako Fantomas. Proto na ně také tak reaguji. Ne jako na Fantomase, ale jako na jednoho člověka. Na všechny stejně. Ještě za svého působení v televizi jsem si navíc vypěstoval schopnost nezdravit lidi. Chápejte, nemůžete zdravit někoho jenom proto, že máte pocit, že ho ZNÁTE, protože je docela pravděpodobné, že ON vás NEZNÁ! Takhle ta televize zkrátka nefunguje. Nejsem sice bůhvíjaký vizionář, ale troufám si tvrdit, že to tak ještě nějakou dobu bude, že to zkrátka půjde jenom jedním směrem. Za už zmíněného působení v televizi jsem si vypěstoval ještě jinou schopnost, a to nezdravit ani lidi, kteří zdraví mě, protože JÁ je fakt NEZNÁM! Takhle ta televize zkrátka nefunguje, ale o tom už jsme mluvili.

Zkrátka a dobře, když tehdy vešel Tvrdík do restaurace, ve které jsme právě s kamarádkou obědvali, šlo to úplně mimo mě. No tak prostě někdo vešel. A co? Hlavně, aby mě nechtěl zdravit. Jenomže kamarádka tímhle syndromem postižená není, a tak hned zareagovala:

„Je hele, to je Tvrdík,“ řekla a pak se mi ještě rozhodla ozřejmit, že to je, „ten bývalý ministr obrany, víš!?“

Otočil jsem se a prohlédl si ho.

„No jo fakt,“ povídám, „to je on.“ A otočil jsem se zase zpátky.

„Myslíš, že to něco znamená?“ zeptala se kamarádka, kterou celá ta věc očividně rozrušila.

„No to nevím, mělo by?“

Zaváhala.

„No já nevím, třeba jestli si nemám něco přát nebo tak něco,“ řekla nejistě.

Měl by si člověk něco přát, když vidí politika?

„Já myslím,“ odpověděl jsem po chvíli, „že to se dělá u kominíků, ale musíš je přitom držet za knoflík.“

Nechal jsem konec věty zdvižený, aby bylo jasné, že ještě bude pokračovat, pečlivě ukrojil sousto, vložil ho do úst a ledabyle ho sežvýkal.

„S politiky je to jinak, ty musíš chytnout za nos.“

Chvíli jsme nad tím oba mlčky uvažovali. Ta myšlenka, byť zprvu humorná, stála za úvahu. Co když to tak opravdu je? Co když na to jenom ještě nikdo nepřišel? Zvedl jsem ubrousek, otřel způsobně koutku úst, zase ho položil a vstal od stolu. Neuspěchaným krokem jsem přešel k Tvrdíkovi, do poslední mi chvíle nevěnoval pozornost a chytnul ho za nos. Pak jsem se mu pevně podíval do očí, protože to se musí, a nahlas a jasně řekl:

„Já bych chtěl Porsche!“

Příležitost

Nejde mi do hlavy, proč se zařízením typu McDonald říká fast food. Kromě toho, že jeden skoro vždycky na něco čeká, tak ho navíc letušky u pokladny prolustrují sérií nacvičených otázek, asi aby zjistily, jestli si ten karbanátek opravdu zaslouží. Cola, fanta, sprite? Normální nebo XXL? Taštičku? Tady nebo s sebou? Rozhodl jsem se, že to změním a použiju k tomu nejsilnější dějinnou hybnou sílu, čili peníze. Opilý odhodláním nezřízeně rozhazovat přistupuji k pultíku a říkám: „Jedno Big Mac menu s colou, bez ničeho, tady. Dostanete búra dýško, když to zvládnete bez otázek.“

„Kečup nebo tatarku?“

Kdepak, tyhle lidi budou vždycky chudý!

Dialog s vesmírem

Stany byly postaveny, ohně rozdělaný, pokrmy uvařeny a žaludky naplněny. Slunce naposledy oblízlo obzor a na krajinu se snesla noc. Leželi jsme v trávě a dívali se nahoru, jak světlo z Tamvdálky proniká skrze potrhaný temný svrchník reality, eony obnošený, starý a prošoupaný. Fotony svěží tak jako před miliony let dopadaly do zřítelnic našich očí a naplňovaly nás úžasem. Zírali jsme do nekonečných hlubin vesmíru a nikdo z nás nemluvil. Já vím, že to v tu chvíli každý cítil tak jako já! Tu nepopsatelnou tíhu. Tu náhlou jistotu, že vesmír je plný věcí větších nežli my. Připadali jsme si hrozně malincí, ale přesto z nějakého důvodu důležití. Tváří v tvář zázraku lidské vůle obklopené tím vším v nás vřela touha dokázat něco opravdu velikého! Ještě jsme přesně nevěděli, co to bude, ale něco to bude určitě! V každém z nás je truhla s velkým Činem a my máme celý život na to, abychom ji otevřeli. Už to nešlo vydržet. Podlehl jsem tomu tlaku a náhle vyskočil na nohy, abych vesmíru sdělil něco zásadního. Vztyčil jsem pěst ke hvězdám a zvolal:

„Tak jo! Tak teda jo! Tak já si ten iPhone koupím!“

Huffman

Probudil jsem se zpocený od hlavy až k nehezkosti a možná že ještě dál. Zase jsem to udělal. Zase jsem tam byl, a přitom jsem si snad tisíckrát přísahal, že Tam už nikdy, Nikdy, NIKDY nepůjdu!

Takhle to pak dopadá, tyhle moje hry na hrdiny. Tahle skautská rezidua lovu bobříků odvahy, tři orlí pera, překonávání sama sebe a pak ty probdělé noci, děs a hrůza, proti kterým je obálka s modrým pruhem vlastně jen pozvánkou na prima akci. Zase jsem šel do restaurace u Hofmanů, které říkáme u Huffmanů, což je takový starý programátorský vtípek, ale pokud za sebou nemáte semestr teoretické informatiky, asi jste se teď moc nezasmáli.

Starého Hofmana jsem už nezažil, ale jestli neměl na jedné noze kopyto a nedoprovázel ho charakteristický pach síry, tak bych se moc a moc divil. Ten holohlavý pán, co tam obsluhuje, to musí být jistě starého Hofmana syn, jinak to snad ani není možné! Kopyto sice nemá, ale ten odér pekla tam je, a hlavně mám pokaždé intenzivní pocit, že mi co chvíli rozbije držku.

Je to zkrátka ten typ číšníka, který vás nutí na otázku „Co si dáte?!“ odpovídat „A co by vám tak vyhovovalo?“

Přes to se tam Fotograf jednou rozhodl tahat čerta za ocas, to když si dával řízek se zdržováním. To je normální řízek, akorát před tím třikrát pošlete Hofmana juniora pryč s tím, že jste se ještě nerozhodli. Když se nakonec Fotograf rozhodl, že si přece jenom dá ten řízek, tak se zase zjistilo, že mezitím došla bramborová kaše, a tak si nechal Fotograf proškrtat přílohy, a poslal juniora po svých, že si to ještě jako musí rozmyslet. To je chlap! Ty nervy, co on má. Jako provazy.

Takový chlap by nejspíš obstál i v Salmovské literární kavárně!

Salmovskou literární kavárnu totiž vede žena, řekněme jí třeba Vasquezová, která ví, kam se ubírá svět. A co víc! Ona bezpečně pozná na vás, že VY to teda nevíte.

Do lokálu se vstupuje malými dvířky. Projdu jimi a udělám tři malé kroky po třech malých schůdcích. Ocitnu se v malé místnosti na konci malé fronty tří dalších lidí, mladého páru a vyššího muže

v manšestrovém saku. Koncert má začít každou chvíli a to se za mnou ještě několikrát rozezní zvoneček nade dveřmi.

„Dobrý den, my tu máme zamluvený stůl na jméno...“ ujímá se iniciativy ten, který v páru nosí kalhoty.

„Posadíte se támhle!“ přeruší ho Vasquezová.

Kalhoty koukají smutně na stoleček s pěti stoličkami: „No jo, ale když my jsme si zamlouvali místo pro osm lidí.“

„Tohle JE místo pro osm lidí!“ nenechává Vasquezová kalhoty na pochybách o tom, co si mají myslet, a tak se loňský vítěz kursů asertivity vydává poslušně řešit neřešitelný matematický problém.

„Vy se posadíte támhle,“ postrkuje manšestrové sáčko naznačeným směrem.

„Ale když já mám kamarády támhle,“ ukazuje nešťastně manšestrová ruka na druhý konec malé místnosti, čímž se jakoby mimochodem ocitne na obou jejích koncích.

„No tak se skamarádíte tady,“ říká Vasquezová. „Jak se jmenuješ?“

Otočí se ke stolku na budoucího nejlepšího kamaráda manšestrového sáčka.

„Petr.“

„Tohle je Petr,“ ukáže Vasquezová na Petra, čímž považuje celou věc za vyřízenou.

Ted' se Vasquezová obrátí na mě.

„Ty se posadíš na schody, jinde není místo.“ říká mi. Pak si mě ještě jednou změří od hlavy až k patě a dodá: „A dáš si pivo.“

To když usoudí, že se mnou problémy nebudou. A má pravdu. Se mnou problémy nejsou. Sedám si na schody, vděčně přijímám pivo. Koncert začíná.